

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Ματθ. ιδ' 22-34)

Ἐκείνο τον καιρό, ὁ Ἰησοῦς ὑποχρέωσε τοὺς μαθητές του νά μποῦν στό καίκι καί νά πᾶνε νά τόν περιμένουν στήν ἀπέναντι ὄχθη, ὡσότου αὐτός διαλύσει τὰ πλήθη. Ἀφοῦ τοὺς διέλυσε, ἀνέβηκε μόνος του στό βουνό νά προσευχηθεῖ. Ὅταν βράδιασε ἦταν μόνος του ἐκεῖ. Στό μεταξύ τό καίκι βρισκόταν κιόλας στή μέση τῆς λίμνης καί τό παίδευαν τὰ κύματα, γιατί ἦταν ἀντίθετος ὁ ἄνεμος. Κατά τὰ ξημερώματα, ἦλθε ὁ Ἰησοῦς κοντά τους περπατώντας πάνω στή λίμνη. Οἱ μαθητές, ὅταν τόν εἶδαν νά περπατάει πάνω στή λίμνη, τρόμαξαν· ἔλεγαν πὼς εἶναι φάντασμα κι ἔβαλαν τίς φωνές ἀπό τό φόβο τους. Ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς τοὺς μίλησε καί τοὺς εἶπε: «Θάρρος! Ἐγὼ εἶμαι μὴ φοβάστε.» Ὁ Πέτρος τοῦ ἀποκρίθηκε: «Κύριε, ἂν εἶσαι ἐσύ, δώσε μου ἐντολή νά ἔρθω κοντά σου περπατώντας στά νερά». Κι ἐκείνος τοῦ εἶπε: «Ἔλα». Κατέβηκε τότε ἀπό τό πλοῖο ὁ Πέτρος κι ἄρχισε νά περπατάει πάνω στά νερά γιὰ νά πάει στόν Ἰησοῦ. Βλέποντας ὁμως τόν ἰσχυρό ἄνεμο φοβήθηκε, κι ἄρχισε νά καταποντίζεται· ἔβαλε τότε τίς φωνές: «Κύριε, σῶσε μέ!» Ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς ἄπλωσε τό χέρι, τόν ἔπιασε καί τοῦ λέει: «Ὀλιγόπιστε, γιατί σέ κυρίεψε ἡ ἀμφιβολία;» Καί μόλις ἀνέβηκαν στό καίκι κόπασε ὁ ἄνεμος. Τότε ὅσοι ἦταν στό καίκι ἦρθαν καί τόν προσκύνησαν λέγοντας: «Ἀληθινά, εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!» Ἀφοῦ διασχίσανε τή λίμνη, ἦρθαν στήν περιοχὴ τῆς Γεννησαρέτ.

Εάν δεν αισθανθούμε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφία μας καὶ ὅτι εμεῖς εἴμεθα δικά τους ἀδελφία, ποτέ δεν θα κατοικήσει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα στην καρδιά μας. Ὁ Κύριος ἀγαπά ὅλους με την ἰδίαν ἀγάπην. Καὶ τον πιο αμαρτωλὸν καὶ τον πιο ἅγιον. Καὶ ἡ δική μας ψυχὴ πρέπει νὰ ἀγκαλιάζη τους πάντας. Ἡ ἀγάπη ἀνέχεται, υποχωρεῖ, υπομένει..... «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν».

Γέροντας Μόδεστος Κωνσταντοῦ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

† Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ Ματθία Ἀποστόλου ΚΥΡΙΑΚΗ 9 Ἀυγούστου 2020

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Α' Κορ. γ' 9-17)

Ἄδελφοί, Θεοῦ ἐσμεν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομὴ ἐστε. Κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων θεμέλιον τέθεικα, ἄλλος δὲ ἐποικοδομεῖ· ἕκαστος δὲ βλέπετω πὼς ἐποικοδομεῖ· θεμέλιον γὰρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός. Εἰ δὲ τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦτον χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην, ἐκάστου τὸ ἔργον φανερὸν γενήσεται· ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει· ὅτι ἐν πυρὶ ἀποκαλύπτεται· καὶ ἐκάστου τὸ ἔργον ὁποῖόν ἐστι τὸ πῦρ δοκιμάσει. Εἴ τις τὸ ἔργον μενεῖ ὁ ἐπωκοδόμησε, μισθὸν λήψεται· εἴ τις τὸ ἔργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται, αὐτὸς δὲ σωθήσεται, οὕτως δὲ ὡς διὰ πυρός. Οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν; Εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός· ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἵτινές ἐστε ὑμεῖς.

«Ὅταν ἐρθεῖ νὰ κατοικήσει σε ὅλο το χῶρο τῆς ψυχῆς μας ὁ Χριστός, τότε φεύγουν ὅλα τα προβλήματα, ὅλες οἱ πλάνες, ὅλες οἱ στενοχώριες. Τότε φεύγει καὶ ἡ αμαρτία».

Ἅγιος Πορφύριος Κανσοκαλυβίτης

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Α΄ Κορ. γ΄ 9-17)

Αδερφοί, ἔμεῖς εἴμαστε συνεργάτες στήν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ κι ἐσεῖς τό χωράφι τοῦ Θεοῦ, τό οἰκοδόμημα τοῦ Θεοῦ. Σύμφωνα μέ τό εἰδικό χάρισμα πού μου ἔδωσε ὁ Θεός, ὡς ἔμπειρος ἀρχιμάστορας, ἔβαλα ἐγώ τό θεμέλιο. Ἄλλος τώρα χτίζει πάνω σ' αὐτό. Ὁ καθένας ὅμως ἄς προσέχει πῶς χτίζει. Γιατί κανένας δέν μπορεί νά βάλει ἄλλο θεμέλιο ἐκτός ἀπό αὐτό πού ὑπάρχει καί πού εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Τώρα, ἂν κάποιοι χτίζουν πάνω σ' αὐτό τό θεμέλιο μέ χρυσάφι ἢ ἀσήμι ἢ πολύτιμα πετράδια, μέ ξυλεία, χορτάρι ἢ ἄχυρο, ἢ δουλειά τοῦ καθενός θά φανεῖ θά τή φέρει στό φῶς ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως. Γιατί ἡ ἡμέρα αὐτή θά φανερωθεῖ μέ τρόπο πύρινο, καί ἡ ποιότητα τοῦ ἔργου καθενός θά δοκιμαστεῖ ἀπό τή φωτιά. Ἄν τό ἔργο πού ἔχτισε κάποιος ἀντέξει, αὐτός θά λάβει μισθό· ἂν ὅμως τό ἔργο τοῦ καταστραφεῖ ἀπό τή φωτιά, αὐτός θά χάσει τήν ἀμοιβή του· ὁ ἴδιος ὅμως θά σωθεῖ, ὅπως ἕνας πού περνάει μέσα ἀπό τίς φλόγες. Δέν ξέρετε πῶς εἶστε ναός τοῦ Θεοῦ κι ὅτι τό Πνεῦμα τοῦ κατοικεῖ ἀνάμεσά σας; Ἄν κάποιος, λοιπόν, μέ τίς διαιρέσεις καταστρέφει τό ναό τοῦ Θεοῦ, αὐτόν θά τόν ἀφανίσει ὁ Θεός. Γιατί ὁ ναός τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιος, κι ὁ ναός αὐτός εἶστε ἐσεῖς.

Ὅταν προσεύχεσαι στον Θεό, γνώριζε ὅτι Αὐτός εἶναι κοινά σου, «εν τῷ στόματί σου καί ἐν τῇ καρδίᾳ σου» (Ρωμ. 10, 8). Σε ἀγαπά ὅσο κανεῖς ἄλλος στη γῆ καί στον οὐρανό, ἀφού εἶσαι παιδί Του, εἶσαι εἰκόνα Του. Γι' αὐτό κι ἐσύ με πολλή ἀγάπη να Τον επικαλεῖσαι, να Τον ευγνωμονεῖς καί να Τον δοξάζεις, γιατί Εκείνος εἶναι ἡ δύναμή σου, ἡ ζωή σου καί ἡ δόξα σου.

Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κροιστάνδης

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Ματθ. ιδ΄ 22-34)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους. Καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι. Ὁψίας δὲ γενομένης μόνος ἦν ἐκεῖ. Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος. Τετάρτη δὲ φυλακῆ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα ἐταράχθησαν λέγοντες ὅτι φάντασμα ἐστὶ, καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραξαν. Εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· Θαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε. Ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπε· Κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με πρὸς σὲ ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα· Ὁ δὲ εἶπεν, Ἐλθέ. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα ἐλθεῖν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυρὸν ἐφοβήθη, καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι ἔκραξε λέγων· Κύριε, σῶσόν με. Εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτεῖνας τὴν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτῷ· Ὀλιγόπιστε! εἰς τί ἐδίστασας; Καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος. Οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτῷ λέγοντες· Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶ. Καὶ διαπεράσαντες ἦλθον εἰς τὴν γῆν Γεννησαρέτ.

